

OKULUN İHTİYAÇLARI NASIL KARŞILANDI?

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 28 Eylül 2016 05:46 -

Okulun ihtiyaçları için öğrencilerden veya velilerden para toplanması öğretmenler ve okul müdürler, için daima bir sorun olmuştur. Eğitim ve öğretimin verimli yapılabilmesi için bazı araç gerece veya bazı hizmetlerin karşılanmasına ihtiyaç vardır. Bunlar için para gerekmektedir. En çok başvurulan yöntem öğrencilerden para toplamaktır ancak bu durum her zaman kötüye kullanılmaya açıktır. Para toplayanlar genellikle bunun hesabını kimseye verme ihtiyacını duymaz. Bu durum ise öğrenciler ve veliler üzerinde parayı toplayanlar için açıkça dile getirmeseler de bazı kuşkulara neden olur. 1975

yılında Fatsa Ortaokulundan Yozgat Boğazlıyan Uzunlu Ortaokuluna atandığımda iki yıl önce açılmış ortaokulda benden başka iki kadrolu öğretmen daha vardı. Yeni mezun Ömer aynı zamanda okul müdürü, O kasabadan olan (adını değiştirerek Ahmet diyelim) ise fen bilgisi öğretmeni idi. Bazı dersler için ilkokul öğretmenlerinden yararlanılıyordu.

Üç sınıflı okul bir konserve imalathanesinden dönüştürülmüştü. Tebeşir parasından tutun da haritaya, masaya kadar okulun birçok eksiği vardı. Bunları nasıl sağlayacaktık? Velilerden veya öğrencilerden para toplanmasına ilke olarak karşıydık. Ama okulun ihtiyaçları da giderilmeliydi. Çözüm olarak şunu önerdim: Velilerle bir toplantı yapalım. Durumu anlatalım, kararı kendilerine bırakalım. Onlar çocuklarına sahip çıkacaklardır.

Ahmet, “Bu köylüden hayır gelmez. Onlar okulun hiçbir şeyiyle ilgilenmezler!” dedi. Bu arkadaş iyi bir öğretmen değildi. Öğrencilere rehberlik saatinde yazılı olarak sorduğum “İyi bir öğretmenden neler beklersiniz” soruma, onların yanıtlarındaki anlatımlarından öğrenmiştim ki Ahmet, dersten aldığı öğrencileri kendi evine göndererek çocuk baktırıyor, oyunlarını onlara kırdırıyor, suyunu taşıtıyor, Almanya’dan tatile gelen velilerden “armağanlar” istiyordu! Ömer’le ikimiz velileri okulun bir sınıfında topladık. Onlara okulun ihtiyaç listesini sunarak bunun için para toplama yoluna gitmeyeceğimizi, kararı kendilerine bıraktığınızı söyledim. Bu arada “Sizin öğrencilerin ihtiyaçlarıyla hiç ilgilenmeyeceğinizi söyleyenler var” diye de kışkırtıcı bir ifade de bulundum.

“Kim demiş ilgilenmediğimizi? Bunlar bizim çocuklarımız. Siz bu listeyi bize verin, biz hepsini alır getiririz” dediler.

Aralarından birkaç kişiye yetki verdiler. Gerçekten de birkaç gün sonra okulun kapısına bir kamyon dayandı. Aralarından para toplamışlar, verdiğimiz listedeki araç ve gereçlerini bir eksiksiz Boğazlıyan’dan alıp getirmişlerdi.

Biz öğretmenlerin hiç paraya pula elimiz değmedi.

Ben her zaman, halka güvenmek gerektiğini düşünmüşümdür. Kendilerini ilgilendiren konuların açıklıkla anlatılması halinde onlar bunu bir imece ruhuyla çözümlerler. Bunu hem severek yaparlar, hem de bir iş başarmanın gururunu duyarlar.

Ülkeyi şu karanlık lâbirentten esenliğe çıkaracak olan da bu halktır. Yeter ki halka önderlik yapma iddiasında olanların halkın yararına açık bir programları olsun ve bunu anlatacak sağlıklı bir iletişim dili kullanılsın. (27 Eylül 2016)